

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 14 września 2012 r.

DOLiS/DEC-864/12 [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 6, art. 22 w związku z art. 26 ust. 1 pkt 4, art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 20 ust. 1, 2a i 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana J.S. na przetwarzanie jego danych osobowych w A przez Komendanta Głównego Policji – Komendę Główną Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150,

nakazuję Komendantowi Głównemu Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150 usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych J. S. zam. w G. poprzez usunięcie jego danych osobowych z A w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.) wprowadzonych do tego zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w 2011 r. przez Pana J. S. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.).

Uzasadnienie

W dniu [...] lutego 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła, przekazana według właściwości przez Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, skarga Pana J. S. zam. w G., zwanego dalej także Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych w A, zwanym dalej także A, przez Komendanta Głównego Policji – Komendę Główną Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150. W treści przedmiotowej Skarżący podniósł, iż w 2011 r. został „wplątany w bójkę większej liczby

osób”, w wyniku czego, cyt.: „zostałem przez funkcjonariuszy Policji sfotografowany, a następnie mój wizerunek wraz z cechami rysopisowymi umieszczono w A”. Jak podkreślił Pan J. S. postępowanie prowadzone w przedmiotowej sprawie zostało ostatecznie warunkowo umorzone przez sąd. Skarżący wskazał również, iż dwukrotnie zwracał się o usunięcie jego danych z A, ale jego wnioski zostały rozpatrzone negatywnie. W związku z powyższym Skarżący wystosował wobec organu do spraw ochrony danych osobowych wnioski o nakazanie Komendantowi Głównemu Policji usunięcia jego danych osobowych zawartych w A.

Przekazując Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych przedmiotową skargę Pana J. S., Komendant Główny Policji ustosunkował się do zawartych w niej zarzutów, wskazując, iż dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. z 2007 r., Nr 170, poz. 1203), zwanego dalej także rozporządzeniem. Jak podkreślono Pan J. S. popełnił przestępstwo umyślne w niedalekiej przeszłości (2 lata temu), a ponadto naruszył normy chroniące zdrowie i życie człowieka, w oparciu o co, w ocenie Komendanta Głównego Policji, cyt.: „nie można wykluczyć możliwości jego [kolejnego czynu przestępczego] popełnienia przez sprawcę w przyszłości”. Powyższe stanowi zatem negatywną przesłankę do usunięcia jego danych z A. Podkreślono również, iż A nie jest rejestrem osób skazanych czy też ukaranych, tak jak np. Krajowy Rejestr Karny, ale rejestrem służącym do przetwarzania danych o wszczętych i prowadzonych przez Policję postępowaniach bez względu na sposób ich zakończenia. Odnosząc się zatem do wskazanej przez Skarżącego w treści skargi okoliczności, iż postępowanie, w związku z którym jego dane zostały umieszczone w A, zostało przez sąd warunkowo umorzone, Komendant Główny Policji wskazał, iż cyt.: „(...) żaden z organów właściwych w przedmiocie prawomocnego zakończenia tych postępowań (głównie sądy powszechne i prokuratury) nie ma obowiązku informowania Policji o sposobie zakończenia postępowań. Skutkiem takiego charakteru policyjnego zbioru danych jest m.in. to, że ewentualne warunkowe umorzenie postępowania (po upływie stosownego okresu próby), umorzenie postępowania (z wyłączeniem umorzenia z powodu brak znamion czynu zabronionego) czy zatarcie skazania (uznanie za niebyłe) nie wpływa na fakt przetwarzania danych przez Policję, bowiem zbiór ten nie jest rejestrem skazanych”.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Wyrokiem z dnia [...] lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w G. w sprawie o sygn. [...] warunkowo umorzył wobec Pana J. S. postępowanie karne o czyn z art. 158 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny – Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm. (kopia przedmiotowego wyroku znajduje się w aktach sprawy).
2. W związku z prowadzeniem przez Policję przedmiotowego postępowania dane Pana J. S. w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, zostały umieszczone w A na

podstawie art. 20 ust. 2a ustawy o Policji oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach.

3. Pismem z dnia [...] października 2011 r. Pan J. S. zwrócił się do Komendanta Powiatowego Policji w G. o usunięcie jego danych z A. W odpowiedzi na powyższe Naczelnik Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w G. pismem z dnia [...] października 2011 r. (znak: [...]) odmówił usunięcia danych Skarżącego z tego zbioru.
4. Skarżący ponowił swoją prośbę o usunięcie jego danych z A pismem z dnia [...] listopada 2011 r. skierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji w B., który przekazał przedmiotowy wniosek celem merytorycznego rozpatrzenia Komendzie Głównej Policji. Komendant Główny Policji pismem z dnia [...] grudnia 2011 r. wskazał Skarżącemu, iż przychyliła się do stanowiska podjętego w niniejszej sprawie przez Komendanta Powiatowego Policji w G. oraz poinformował go o podstawach prawnych dalszego przetwarzania jego danych w A.
5. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Komendant Główny Policji powołał się na argumentację przedstawioną w piśmie przekazującym skargę Pana J. S. Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych jako organowi właściwemu do jej rozpoznania.

Po zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ochrona danych osobowych zagwarantowana jest co do zasady w art. 51 Konstytucji RP, jednakże zakres konstytucyjnego unormowania nie rozciąga się na wszelkie przejawy przetwarzania danych osobowych. Stosownie bowiem do ust. 1 i ust. 3 powołanego przepisu Konstytucji RP, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby (ust. 1) i każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych; ograniczenie tego prawa może określić ustawa (ust. 3), jednakże zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa ustawa (ust. 5). Aktem wskazanym w art. 51 ust. 5 Konstytucji RP jest ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej także ustawą, natomiast stosownie do zasad ochrony danych osobowych, wynikających z przepisów ustawy, na administratorze danych osobowych spoczywa szereg obowiązków.

Zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek ich przetwarzania, które zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 (w przypadku danych zwykłych) i art. 27 ustawy (w przypadku danych sensytywnych). Zgodnie z brzmieniem art. 27 ust. 1 ustawy, zabrania się przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym,

nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym. Stosownie zaś do treści art. 27 ust. 2 przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 jest jednak dopuszczalne, m.in. jeżeli osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę na piśmie, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1) lub jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. Jednocześnie, zgodnie z wykładnią ww. przepisu ustawy, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych. Jeżeli zaś istnieją inne przepisy prawa, które odmiennie regulują przetwarzanie danych osobowych, to przepisy te stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania danych, o której mowa w ww. art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Kolejnym obowiązkiem administratora danych – wynikającym z art. 26 ustawy – jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności administrator obowiązany jest zapewnić, aby dane te były przetwarzane zgodnie z prawem (pkt 1), zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami (pkt 2), merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane (pkt 3), a przede wszystkim przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania (pkt 4).

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że przepisami prawa, które regulują przetwarzanie danych osobowych przez Policję są przepisy ustawy o Policji. Przepisy te regulują kwestię przetwarzania danych osobowych, których usunięcia żąda Skarżący i w związku z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania tych danych.

W dziedzinie przetwarzania różnego rodzaju informacji, w tym danych osobowych, szczególna jest funkcja Policji, bowiem zbiera ona takie informacje, które podlegają szczególnemu reżimowi i ochronie. Znajduje to wyraz w art. 20 ust. 1 i ust. 2a ustawy o Policji, na podstawie którego Policja, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać (ust. 1). Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody (ust. 2a). Stosownie do ust. 2b analizowanego przepisu przedmiotowe informacje mogą obejmować: dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, z tym że dane dotyczące kodu genetycznego wyłącznie o niekodujących regionach genomu (pkt 1), odciski linii papilarnych (pkt 2), zdjęcia, szkice i opisy wizerunku (pkt 3), cechy i znaki szczególne, pseudonimy (pkt 4), informacje o miejscu zamieszkania lub pobytu (pkt 5a), wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku (pkt 5b), dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują (pkt 5c), sposobie

działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach (pkt 5d), sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych (pkt 5e). Zgodnie z art. 20 ust. 17 dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

Ponadto, w wykonaniu delegacji ustawowej z art. 20 ust. 19 ustawy o Policji, obowiązuje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach. Jak stanowi § 1 rozporządzenia przedmiotowy akt prawny określa: tryb gromadzenia i sposoby przetwarzania przez Policję w zbiorach danych informacji o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość przed organami ścigania lub wymiaru sprawiedliwości, osobach poszukiwanych (pkt 1 ppkt a-d); rodzaje służb policyjnych uprawnionych do korzystania ze zbiorów informacji o osobach, prowadzonych przez Policję (pkt 2); wzory dokumentów obowiązujących przy przetwarzaniu informacji o osobach przez Policję (pkt 3); sposób oceny informacji o osobach pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach (pkt 4).

Stosownie do § 11 ust. 1 rozporządzenia, administrator zbioru dokonuje oceny przydatności informacji w prowadzonych postępowaniach w sposób systematyczny, po zakończeniu sprawy, w ramach której informacje zostały wprowadzone do zbioru, a następnie okresowo, z częstotliwością co najmniej raz na 10 lat. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 1, informacje uznaje się za nadal przydatne, jeżeli na ich podstawie nie można wykluczyć możliwości popełnienia w przyszłości przez osobę, której dotyczą, czynu zabronionego w rozumieniu art. 115 § 1 ustawy Kodeks karny. Stosownie zaś do ust. 3 cytowanego przepisu administrator zbioru usuwa informacje zgromadzone w zbiorze: po uzyskaniu wiadomości, że zdarzenie lub okoliczność, w związku z którymi wprowadzono informacje do zbioru, nie ma znamion czynu zabronionego (pkt 1); jeżeli uzna dane informacje za zbędne w realizacji zadań ustawowych Policji albo nie uzna ich za przydatne w prowadzonych przez Policję postępowaniach, w rozumieniu ust. 2 (pkt 2).

Analiza przedmiotowych przepisów prowadzi do wniosku, iż przy ocenie zasadności odmowy usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru A zastosowanie znajdzie powołany wyżej § 11 ust. 3 rozporządzenia przewidujący możliwość usunięcia danych po dokonaniu oceny przetwarzanych informacji o osobach pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach oraz niezbędności w realizacji zadań ustawowych Policji. Niemniej jednak podkreślić należy, iż powyższa regulacja co prawda jest podstawą do przetwarzania danych osobowych, ale nie wprowadza żadnych kryteriów pozwalających na dokonanie oceny ich przydatności.

W obecnym stanie prawnym zastosowanie w kwestii przetwarzania danych osobowych w A będą zatem miały przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Również to przepisy tej ustawy będą musiały być stosowane przez Policję w sytuacji oceniania każdego przypadku żądania usunięcia danych z A. Podkreślić w tym miejscu należy, iż na stanowisku, że zakres ogólności przepisów ustawy o Policji oraz rozporządzenia w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach jest tak duży,

że w żaden sposób nie można uznać, że stanowią one regulację szczególną *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych, stoi również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 24 października 2011 r. (sygn. akt II SA/Wa 625/11) wskazał, iż cyt.: „wykładnia art. 20 ust. 17 ustawy o Policji oraz § 11 omawianego rozporządzenia w pełni uzasadnia twierdzenie, że regulacja ta jedynie ogólnie określa «wewnętrzne zasady» usuwania danych ze zbiorów policyjnych i jest w istocie «regulacją porządkową», stworzoną dla samej formacji i jej potrzeb. Omawiana regulacja w ogóle nie odnosi się do konstytucyjnych uprawnień jednostki i nie przewiduje dla niej żadnego trybu postępowania w przedmiocie usuwania danych. W rezultacie regulacja ta nie tylko ogranicza, ale eliminuje prawa obywatelskie, konstytucyjnie chronione w zakresie ochrony danych osobowych. (...) Przy takiej treści i konstrukcji przepisów pragmatycznych w przedmiocie usuwania danych osobowych nie można w żaden sposób zgodzić się z twierdzeniem, że ustawa o Policji i rozporządzenie wykonawcze stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych. Nie można również zgodzić się z oceną, że pragmatyka policyjna kompleksowo reguluje materię przetwarzania (w tym usuwania) danych w zbiorach policyjnych”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, zaznaczyć należy, iż błędna jest konstatacja Komendanta Głównego Policji, że punktem odniesienia dla przetwarzania danych osobowych zawartych w A jest ściśle określony okres, tj. wskazany w powołanych powyżej przepisach okres 10 lat od dnia uzyskania informacji wprowadzonych do A, abstrahując od celu jaki przyświeca danemu procesowi przetwarzania informacji. W ocenie Generalnego Inspektora, kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w A jest cel gromadzenia określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z tego zbioru.

Ustosunkowując się zatem do twierdzenia Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie przez Policję danych osobowych osób, wobec których toczyły się postępowania karne stanowi dla tej formacji ważne narzędzie w zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw, podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał w jaki sposób przetwarzanie danych osobowych Pana J. S. pomogło w realizacji tego celu. Podkreślić należy, iż samo wskazanie, iż Skarżący popełnił umyślnie czyn karalny w niedalekiej przeszłości i w związku z tym ogólnikowe stwierdzenie dotyczące podstawy przetwarzania tych danych, były dla organu nieprzekonywujące. Nadto wskazać należy, iż stan faktyczny ustalony w toku niniejszego postępowania pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pomimo, iż dane osobowe Skarżącego zostały pozyskane i wprowadzone do zbioru A w związku z prowadzonym wobec niego w 2011 r. postępowaniem karnym, to od tamtego czasu nie doszło do postawienia mu innego zarzutu o charakterze prawnokarnym. W szczególności obecnie nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie karne, co w świetle art. 20 ust. 2c ustawy o Policji stanowiącego, iż informacji, o których mowa w ust. 2a, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu, czyni dalsze przetwarzanie danych osobowych Pana J. S. zbędnym.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w ocenie Generalnego Inspektora kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w A jest cel gromadzenia

określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z A.

Odnosząc się zatem do celu przetwarzania danych osobowych w A jakim jest realizacja ustawowych zadań Policji określonych w art. 1 ust. 2 ustawy o Policji, w tym m.in. ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra (pkt 1), ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego (pkt 2), inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi (pkt 3) oraz wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców (pkt 4), podkreślić należy, iż w toku prowadzonego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał również w jaki sposób przetwarzanie danych Pana J. S. przyczyniło się do realizacji któregokolwiek z tych zadań, ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż cyt.: „nie bez znaczenia pozostaje również – poza niewielką odległością czasową od popełnienia czynu – rodzaj naruszonego przez wnioskodawcę dobra chronionego prawem – art. 158 § 1 k.k. jest czynem zwróconym – rodzajowo – przeciwko życiu lub zdrowiu człowieka, a te wartości winny możliwie najdalej być chronione przez funkcjonariuszy organów ochrony prawnej. Z tego też względu ze wszech miar zasadnym jest dalsze przetwarzanie przez Policję danych osobowych wnioskodawcy, aby w pierwszym rzędzie uniemożliwić ponowne popełnienie takiego czynu, po wtóre zaś – właściwie dokonywać dalszych prognoz kryminologicznych jak też czynności analitycznych”.

Ustosunkowując się zaś do argumentacji Komendanta Głównego Policji odnoszącej się do dokonywanej przez Policję oceny kryminalistycznej przydatności danych przetwarzanych w A, wskazać należy, iż zdaniem organu do spraw ochrony danych osobowych, jedynym podmiotem uprawnionym do dokonywania oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przestępczego jest sąd. To sąd stosując sprawiedliwościowe dyrektywy wymiaru kary dokonuje oceny czynu z punktu widzenia naganności zachowania się sprawcy oraz jego stosunku psychicznego do popełnionego czynu. Nadto wartościując powyższe, sąd analizuje nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również dyrektywę prewencji indywidualnej biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb życia sprawcy, sposób popełnienia czynu i zachowanie się po czynie. W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie bez znaczenia zatem dla dokonania oceny kryminologicznej Pana J. S. pozostaje okoliczność, iż sąd orzekając w sprawie dokonanego przez niego czynu zabronionego skorzystał z instytucji określonej w art. 66 § 1 Kodeksu karnego, tj. warunkowo umorzył postępowanie karne. Podkreślić zatem należy, iż sąd wydając rozstrzygnięcie w takim kształcie dokonał *de facto* oceny kryminologicznej Skarżącego stwierdzając, iż jego wina i społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie są znaczne, a jego postawa jako sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W kontekście powyższego stanowisko Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie danych Skarżącego w A jest niezbędne w celu prowadzenia „dalszych prognoz kryminologicznych” wydaje się kwestionować niejako stanowisko sądu, który jako organ do tego właściwy, takiej oceny uprzednio dokonał warunkowo umarżając wobec Skarżącego postępowanie karne.

Podkreślić również należy, iż w kwestii przetwarzania danych osobowych przez Policję wypowiedział się Europejski Trybunał Sprawiedliwości, który w wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. (sygn. 30562/04 i 30566/04) stwierdził, iż bezterminowe przechowywanie przez władze danych szczególnie wrażliwych jest niedopuszczalne w demokratycznym społeczeństwie i prowadzi do naruszenia art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka stanowiącego o prawie do ochrony życia prywatnego. Trybunał wskazał również, że prawo krajowe powinno zawierać odpowiednie mechanizmy ochronne, w celu zapobieżenia takiego wykorzystania informacji osobistych, które naruszałoby art. 8 Konwencji. Trybunał podniósł, iż potrzeba takiej ochrony wzrasta, gdy ma się do czynienia z procesem automatycznego przetwarzania danych, a wykorzystywanie ich do celów policyjnych nie może być usprawiedliwieniem mniejszej ochrony.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, nie istnieje obecnie potrzeba przetwarzania w A danych osobowych Pana J. S. Zatem uznać należy, iż przetwarzanie przez Komendanta Głównego Policji danych osobowych Skarżącego w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji odbywa z naruszeniem art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i niezbędne jest nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem z tym zakresie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.